

BARBARA JELEN



divji ples snežink
 briše sled dotikov
 beg samo beg

Počakala je, da so živalski zvoki iz spalnice potihnili. Ni si še upala premakniti. Šele potem, ko se je zaslišalo smrčanje, je odgrnila odejo in tiho vstala. Sosednja postelja je zaškripala. Otrpnila je in nepremično obstala, vendar se je iz tiste smeri slišalo le globoko dihanje. Očimov sluzavi sin se je med spanjem samo obračal. Zazeblo jo je v gola stopala. Počasi je stopila proti kuhinji in upala, da je ne bo nihče zasačil. Vedela je, kje mama hrani skrito rezervo. Narahlo je potegnila predal s kuhinjskimi krpami. Čisto zadaj in na dnu je otipala nekaj bankovcev. Ni vedela, koliko jih je in ni si upala vzeti vsega denarja. Tudi dva bankovca bosta morala zadostovati.

Vrnila se je v sobo in se čisto na rahlo ulegla, da cviljenje njene postelje ne bi zbudilo sluze. V sebi ga nikakor ni mogla klicati drugače. Še malo in rešila se bo. Zaspala je šele, ko je v mislih vsaj petič podrobno preverila svoj načrt.

Zbudila se je veliko prej kot običajno. S kepo v želodcu. Pograbila je pripravljena

oblačila in odšla v kopalnico. Na hitro se je umila in oblekla. V šolski nahrbtnik ni mogla spakirati veliko, pa se je odločila, da se bo oblekla v dvojna oblačila. Saj bi si jih nadela več, pa bi se opazilo. Hotela je, da bi njen videz bil povsem običajen. Ko se je vrnila v sobo, so se iz spalnice že slišali zvoki prebujanja. Še enkrat je preverila vsebino nahrbtnika in denarnice, ki jo je previdno skrila tik ob njegovo hrbtno stran. V denarnico je shranila ukradena bankovca in svojo največjo dragocenost: sliko, na kateri sta bili skupaj z Agico iz časa njunega otroštva. Na njej sta se smejala in iz oči jima je sijala sreča. Stisnilo jo je v grlu, da je komaj zadržala solze. Na vrh nahrbtnika je dodala zvezek in majhno peresnico, če bi očim slučajno zahteval, da ga odpre. Do zdaj ga je vedno pogledal le površno. Bila je skoraj pripravljena. Obula si je še ene debelejšše nogavice in gojzarje, si nataknila/nadela kapo in vzela rokavice. »Mama, v šolo grem,« je zaklicala. Oglasil se je očim: »Si pa zgodnja.«

»Nulto uro imam,« je odgovorila, »pridem bolj pozno, ker imam še dodatni pouk.«

Očim se ji je približal in zašepetal:

»Še malo pa te bo obiskal Božiček in ti prinesel ženskost.« Gledal jo je kot redkega metulja, ki bi ga rad ujel za svojo zbirko. Režal se je in jo uščipnil v laket. Zadovoljen sam s seboj je zamrmral:

»Kmalu.«

Ni odgovorila, le s težavo je pogoltnila slino. Spreletavala jo je groza in še težje je premagala občutek slabosti. Ampak postalo je nepomembno, zdaj jo je le še korak ločil od svobode.

»Mama, adijo,« in že je odprla vrata stanovanja. Ni slišala njenega odgovora, pa saj ga tudi pričakovala ni. Mama je gojila globoko jezo in užaljenost, odkar ji je skušala povedati za očima. Oklofutala jo je in jo ozmerjala za spletkarsko lažnivko. Besede so bolele bolj od klofut. Odšla je in upala, da je vrata tega stanovanja in dosedanjega življenja za vselej zaprla za seboj.

Medla svetloba se je le s težavo prebijala skozi jutranji mrak. Temni oblaki so viseli nizko nad mestom in dišalo je po snegu. Pohitela je. Železniška postaja je bila od stanovanja oddaljena le slabe četrt ure hoda. Z vlakom se je vozila v šolo, torej ne bo nič nenavadnega, če bi jo srečal kakšen znanec. Da je le ne bi pogledal v obraz. Na njem sta se zrcalila vsa tesnoba in obup zadnjih tednov. Strah, da bi očim morda kaj zaslučil in ji v zadnjem trenutku preprečil beg, jo je podžigal.

Vsa zasopla je prišla na peron. Vlak je že stal na svojem mestu, takoj je vstopila. Lažje je zadihala, ko se je kompozicija začela premikati. Imela je dragocene pol ure časa za razmislek, kako bo udejanila svojo zamisel. Seveda ne bo šla v šolo, ampak je nameravala z drugim vlakom naprej. Izstopila bo čim bližje severni državni meji. Če bo imela srečo, je ne bodo nadlegovali za vozovnico. Ni želela vsega denarja porabiti že prvi dan. Pa saj ga tudi ni bilo veliko. Skromnih dvajset evrov bo moralo

zadostovati, dokler ne bo nekako vendarle prišla do Stuttgarta.

Teden dni nazaj je prisluškovala pogovoru med mamo in očimom. Bil je monolog. Mama mu je razlagala, da je tista smrklja Agica pisala Jasni. Seveda je pošto prestregla, prebrala in tudi strgala. Kaj pa lahko ena lažnivka napiše dobrega drugi lažnivki? Kar naj za vedno ostane v tistem Stuttgartu. Ni se ji treba vrniti, spletkariti in povzročati družinskih prepиров.

Kar je Jasna slišala, je zadostovalo, da ji je v mislih začel zoreti načrt o begu in namen poiskati svojo ljubljeno sestro. Utonila je v podobah veselega srečanja.

Iz zamaknjenosti jo je potegnilo zaviranje. Vlak je prispel. Iz vagona je stopila med zadnjimi. Kar naj gredo naprej. Mudilo se jim je v šole in službe. Z oklevajočimi koraki je stopila do table odhodov in prihodov in poiskala zeleni mednarodni vlak. V želodcu jo je zvilo od strahu, da bi jo odkrili in odvlekli nazaj domov, saj je imel odhod šele pozno zvečer. Nekoč so tako domov zvezli Agico. Zdaj je razumela, zakaj je odšla brez slovesa.

Do večera ne bo mogla čakati na postaji. Morda bi bilo preveč vpadljivo, zato se je ves dan potikala po mestu in se poslavljala od znanih podob. Nazadnje je odšla v veliko blagovno središče. Zadišalo je po hrani, a je premagala lakoto in odšla na stranišče. Umila si je obraz in roke ter se skrbno počesala. Kdo ve, kdaj se bo spet imela možnost malo urediti.

Mračilo se je. Pihal je mrzel veter in naokrog nosil redke drobne snežinke. Zeblo jo je kljub dvojnimi oblačilom. Veselila se je tople čakalnice. Pogledala je na uro. Še tri dolge ure do odhoda. Usedla se je na klop v kotu in se previdno ozrla po čakajočih. Preplavilo jo je zadovoljstvo, saj je v čakalnici ždela le še ena ženska. Videz je nakazoval, da je brezdomka. In ta ženska si jo je pozorno ogledovala. Pristopila je in se usedla blizu nje. Imela je kalne oči, zaudarjala je po potu in alkoholu. Hrapavo jo je ogovorila:

»Ej, dekle! Ne bi te rada strašila, ampak prejle sem slišala po radiu obvestilo. Od doma je neznano kam odšlo dekle. Prebrali so njen opis in je podobna tebi.«

Jasno je zaskrbelo. Vedela je, da za tem tiči očim. Mama se ne bi nikoli tako hitro odzvala. Le kako je ugotovil?

Ženska je nadaljevala:

»Če te že iščejo, te bodo tukaj hitro našli. Najprej iščejo po postajah. Skriti se moraš. Vem za nekaj stavb v mestu, kjer ne zaklepajo vhodnih vrat. Če hočeš, lahko greš z menoj in bova prenočili na toplem. Zjutraj pa boš šla naprej.«

Jasna jo je presenečeno pogledala in s tesnobo v glasu tiho vprašala:

»Zakaj?«

Ženska je sklonila glavo. Razumela jo je:

»Ker je tako, kot bi gledala sebe pred davnimi leti.« In sta se odpravili.

Skupina blokov ni bila daleč. Ženska je izbrala srednjega. Iz izkušenj je vedela,

da je najbolj topel. Pot jima je osvetljevala s komaj brlečo baterijsko svetilko. Tiho sta odšli v klet. Šepetaje je rekla:

»Ne smeva biti glasni, da ne bova zbudili. Vem, da bi naju z veseljem vrgli ven in v prihodnje začeli zaklepati vrata. Morda bi celo poklicali policijo.«

V kotu zanemarjenega hodnika so na tleh ležali nametani kartoni.

»Kar tukaj bova,« je dodala in kartone naložila drug vrh drugega.

Odložili sta svoje torbe in nahrbtnik ter sedli na kup kartonov. Bilo je toplo in skoraj udobno. Ženska je iz ene od torb potegnila sendvič:

»Si bova delili. Danes popoldne mi ga je podaril mimoidoči gospod. Na, vem, da si lačna.«

Jasna je z oklevanjem in obenem hvaležno vzela polovico. Zdel se ji najokusnejši sendvič, kar jih je kdaj okusila.

Potem je planilo iz njenih ust. Besede so tekle kot hudournik. Svojo zgodbo je zaupala neznan ženski, ta pa jo je objela in stisnila k sebi, kot je mati ni nikoli. In jokala je skupaj z njo.

»Ej, dekle moje. Premlada si še za tujino. Policaji bi te takoj našli in te vrnili nazaj. Ali pa bi te izkoristili tisti, ki čakajo na nedolžne, kot si ti. Iztisnili bi iz tebe zadnjo kapljo krvi in te odvrgli kot neuporabno cunjjo. Pa tudi v mestu ne moreš ostati, je premajhno in vsak ve za vsakogar. Tudi policaji. Mislim, da je najbolje, da se odpraviš na kakšno odročno kmetijo. Reci, da so ti starši umrli in da nimaš kam. In nikar jim ne povej, da še nisi polnoletna. Prosi jih za delo, plačajo pa naj ti s streho nad glavo in hrano. Morda ti bodo dali še kakšno malenkost denarja. Z denarjem boš lažje našla sestro. Saj dve leti nista tako dolga doba. Ko boš enkrat polnoletna, te ne bo nihče več iskal. Do takrat pa se dobro skrij.«

Ženska ju je pokrila z odsluženo odejo:

»Vse bo še dobro. Zdaj pa le zaspiva.«

Jasna se je stisnila k toplemu telesu. Nič več je ni motil vonj po potu in alkoholu. Utrojena je hitro zdrsnila v spanec.

Zbudili sta se hkrati s prebujanjem bloka.

»Ej, dekle. Danes je nov dan. Si se odločila?«

»Da, prav imate. Naredila bom tako, kot ste rekli.«

Ženska se je nasmehnila in potegnila iz torbe dvajsetak. »Na, tebi bo prišel bolj prav. Jaz še vedno lahko grem v zavetišče. Ti pa le pot pod noge. Naj te pokvarjenec nikoli ne najde.«

Nerodno jo je potegnila v objem:

»Pojdi zdaj,« je še zaupljivo rekla. »Pohiti!«

In je pohitela.

Na poti je bila že ves dan. Imela je srečo. Nihče je ni pozorno ogledoval, dobršen kos poti se je lahko peljala z avtom. Na lokalni cesti proti hribovju v bližini

slovensko-avstrijske meje ji je ustavila mlada družina. Natvezla jim je, da gre obiskat staro mamu, pa so jo zapeljali vse do manjše vasice, kjer se je vljudno zahvalila za prevoz.

V majhni pekarni, ki je bila obenem trgovina, si je kupila dve žemlji. Hrustljivo zapечeni sta bili nebeško dobri. Prodajalka jo je sumničavo pogledovala, ko je spraševala, ali je kje v bližini kmetija, kjer bi potrebovali pomoč pri delu. A kljub vsemu ji je povedala za dve kmetiji in nakazala pot do tja.

Asfaltirana cesta se je spremenila v makadamsko, od te pa se je ločila komaj opazna gozdna pot. Že dolgo ni srečala nikogar. Kakorkoli že, zdaj je bila že daleč stran od trgovine. Pa tudi okus žemljic je bil že skoraj pozabljen. Mrak se je spuščal. Z njim je prišlo tudi drobno sneženje, ki je postajalo vse gostejše. Obrisi poti so postali zabrisani, a vseeno je nadaljevala svojo pot.

Hodila je med drevesi, se izogibala vejam in podrastju, gozd pa je postajal vse gostejši. Zaskrbelo jo je. Spreletelo jo je spoznanje, da se je izgubila.

Mrak se je spreminjal v noč, zvoki so postajali strašljivi. Še nekaj korakov in morala si bo poiskati zavetje. Iz bližine je zaslišala petje. Nežen in zvoneč ženski glas je pel otroško pesem. Razločno je slišala besede:

»Dete milo, dete ljubo ...«

Jasna se je obrnila in pohitela za glasom, ki je postajal vse bolj mil in vabeč. Nenadoma so se drevesa razprla in prišla je na jaso. Med redkimi drevesi je zagledala zasneženo jezero. Naslonila se je na deblo mogočnega drevesa in zdrnila ob njegovo vzhodno stran. Prizor pred seboj je opazovala z nasmeškom na licu.

Tik nad jezerom je lebdela ženska postava. Povsem jasno je videla žensko z dolgimi, gostimi in valovitimi zelenimi lasmi, oblečeno v prosojno zeleno obleko. Okoli nje je sijalo in žarelo, kot ob polni luni. Nežno je pela in počasi drsela k obali. Jasno je zajela žareča toplota in obdal jo je vonj po pravkar pečenih kolačkih in medenjaki. Zagledala je kmečko sobo s prižganim ognjem v kaminu in z mizo, ki se je šibila pod težo božičnih dobrot. V kotu sobe je bila okrašena božična jelka in pod njo natrošena lepo zavita darila.

Za trenutek je pomislila, da vendarle še ni božič, a je odrinila neprijetno misel. Zvrtelo se ji je od občutkov sreče, zadovoljstva in varnega zavetja. Zelena ženska se je približala, iztegnila roko in prijazno rekla:

»Pridi, dete, pridi! Sestra te že čaka.«

Višji kriminalistični inšpektor Samo Vežjak se utrujen vrača z ogleda prizorišča ropa pošte. Sodelavci so že zjutraj natančno pregledali kraj dogodka, iskali morebitne sledi, dokazno gradivo in izprašali priče. Njihovega poročila še ni dobil, pa se je odločil, da si bo še sam ogledal prizorišče. Včasih ob ogledu kraja dogodka preprosto ve, kje in kaj naprej iskati. Pravijo mu, da ima pravi »policijski nos«.

Tokrat ne ugotovi ničesar posebnega. Morda ga v pisarni čaka kaj novega. Zlo ne počiva niti na božični večer. Oddelek je skoraj prazen. Samo nekaj dežurnih je prisotnih v celotni stavbi. Le kaj drugega bi lahko pričakoval? Vsi so doma, skupaj z družinami.

On je nima, odkar je pijanec do smrti povozil njegovo ženo. In ne samo njo. Obducent mu je povedal, da je bila v tretjem mesecu nosečnosti. Čaka ga majhno, prazno in hladno stanovanje. Že pet let se tja vrača zgolj, da prespi in opravi najosnovnejše higienske potrebe. Nekaj časa je bil prepričan, da se mu bo zmešalo od bolečine. Še huje je bilo, ker je morilec brez kazni odkorakal na prostost. Odvetnik ga je rešil zaradi postopkovnih napak.

Dolgo časa je pestoval grenke občutke nemoči, krivice in ogoljufanosti. Vanj je nenehno klujuval občutek krivde. Potem je uteho poiskal v delu. Prekleta dobro se je potrudil, da je na pravičen način poiskal potrebne dokaze in so kriminalce lahko obsodili.

Marsikdo ga je poskušal izsiljevati ali mu odkrito grozil. A je ostal pokončen. Nikoli ni čutil strahu, saj ni imel česa izgubiti, na voljo pa je imel ves čas tega sveta. Le tako je lahko za kakšen trenutek odmisлил praznino, življenje brez družine.

V pisarni ga na mizi čaka sveži dosje z vpisanimi osnovnimi podatki in velikim narisanim vprašajem. Stopi do kavnega avtomata in si nalije poln lonček kave. Noč bo dolga. Sede in počasi odpre dosje. *Le kaj je v njem?*

Tamkajšnji lovec je ob Tihem jezeru našel truplo mladega dekleta. V obdukcijem zapisniku je bil zapisan datum smrti. 13. december. Smrt je nastopila zaradi podhladitve. Telo je posejano s številnimi manjšimi modricami. Kot bi jo kdo ščipal, še posebej po bedrih, bokih in prsih. Drugih znakov nasilja ni in v telesu niso našli sledov droge ali alkohola.

Pomislil, kdo bi morda bil ob njej v trenutku smrti? Forenziki niso poročali o posebnostih. Sveže zapadli sneg je prekril tudi njene sledi. Poleg njenih so bile na prizorišču in v njegovi bližini le še sledi lovca. Na hitro ni bilo možno ugotoviti ozadja njene smrti.

Obrne list in zagleda fotografijo dekleta. Sedela je ob vznožju velikega iglavca. Na licu je zarisan nasmešek in oči ima široko razprte. Iz njih razbere srečo in niti ena poteza obraza ne kaže smrtno groze. Česa takšnega v vsej svoji karieri še ni opazil na obrazu ali v očeh mrtvih.

Nenadoma zasliši jasen in zvoneč ženski glas, ki nežno poje otroško pesem:

»Dete milo, dete ljubo ...«

Začudi se glasovom, njih vira ne more ugotoviti, a že naslednji hip potihnejo. Skomigne z rameni in zapre dosje, čeprav še ni pregledal vse dokumentacije.

Odpre šolski nahrbtnik, ki so ga našli ob truplu. Zagleda fotografijo dveh mlajših deklic, ki se objemata in smejeta. Zasliši njun radostni smeh in hihitanje.

Presenečeno izpusti fotografijo in zapre nahrbtnik. Prestrašeno pomisli, da se mu od utrujenosti začenja mešati.

Nato odpre vrečo s stvarmi, ki jih je imela žrtev oblečene. Nenadoma ga presunejo podobe sopečega moškega, ki se sklanja nad mlado dekle. Prepozna umrlo. Leži na postelji in skuša svoje golo telo pokriti z odejo. Drgeta od groze. Moški jo ščipa in grabi po vsem telesu in iz ust mu prihajajo renčeči zvoki. V ozadju zagleda mladega fanta, ki se škodoželjno smeji. Sunkovito izpusti vrečo. Podobe izginejo, ostane pa občutek slabosti.

Steče na stranišče in izprazni vsebino želodca v školjko.

Spozna, da si mora poiskati psihološko pomoč.

~ ~